

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α΄.

ΣΜΥΡΝΗ 12 Ὀκτωβρίου 1911

ΔΡΙΘ. 27

«Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν».
(Λουκ. ζ'. 14, 15)

Ο ΕΓΕΡΘΕΙΣ ΝΕΚΡΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΝΑΪΝ

«Τῷ κριτῇ ἐνείνῃ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν καὶ συνοπερύντο οὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἰκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πόλει τῆς πόλεως, καὶ ἰδὼν ἔξεκομίζετο τεθνηκώς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἰκανὸς ἦν οὖν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαίε'· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοφοῦ, οἱ δὲ βραστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ἔλαθε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξασεν τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαόν αὐτοῦ. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ». (Λουκ. ζ', 11-16).

Ὅλοσον μέγα δίκαιον εἶχον γὰρ ἐκπλήττεινται καὶ γὰρ φοβῶνται καὶ γὰρ πληρῶνται θάμβου· καὶ σεβισμῷ οἱ κατοικοὶ τῆς πόλεως Ναϊν, ὅτε ἐβλεπον τὸν νεκρὸν νεανίσκον, τὸν μονογενῆ τῆς Χήρας υἱόν, εἰς ἐν δεσποτικὸν πρόσταγμα τοῦ Ἰησοῦ «νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι», γὰρ ἐγείρηται καὶ ν' ἀνακάθηται ὁ νεκρὸς πλήρης ζωῆς καὶ ἀκμῆς ἐπὶ τῆς νεκρικῆς, τοῦ κίνης καὶ τῆς σοφοῦ, δι' ἧς ἐξεφάρετο πρὸς ἐνταφιασμὸν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον!

Ὅλοσον εἶχον δίκαιον καιάλληκτοι γὰρ διεραπῶνται καὶ γὰρ λγωσιν ὅτι ἐπεσκέψατο ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ τὸν Ἰσραὴλ, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τετρακόσια ὁλόκληρα εἶτη ἐφ' ἴνετο ὅτι εἶχε λησιμονήσει πανταίῳ, ὁ Θεός, καὶ εἰ, ἐν ἐγκαταλίπει αδιόν, ἀπὸ τοῦ τελευταίου προφήτου τοῦ Μαλαχίου μέχρι τοῦ Ἰωάν-

νου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἄνευ προφήτου, ἄνευ τινος χειραγωγίου καὶ παρηγορίας, ἄνευ ἰνως προστασίας καὶ ἀποκλύψεως!

Βεβαίως ἐκεῖνος, ὁ ἀψάμενος τῆς σοφοῦ, ὁ εἰδὼν ἕνα μόνον λόγον «νεανίσκε, ἐγέρθητι» καὶ στιγμιαίως καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀναστήσας τὸν μικρὸν νεανίσκον, καὶ ἀποδώσας αὐτὸν ὑγιᾶ εἰς τὴν ὀλοφυρομένην χήραν μητέρα του ἦτο Προφήτης, καὶ Προφήτης μέγας, προφήτης μεγαλείτερος τοῦ Μωϋσέως, μεγαλείτερος τοῦ Ἠλίου, μεγαλείτερος τοῦ Ἐλισσαίου, διότι αὐτὸ τὸ ἐκπλήρσεν θαῦμα τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ παντοδυναμίας αὐτοῦ ἔδιδε καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ναϊν καὶ εἰς ἡμᾶς ἅπαντας τὴν παρηγοροῦν ἀποδείξειν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὄχι πλέον Προφήτης μέγας, ἀλλ' ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος, ὁ δοτὴρ καὶ ἐξουσιαστής τῆς ζωῆς, ὁ ἄρ-

χων τῆς εἰρήνης, ὁ ἰσχυρότερος παρὰ τὸν Ἄρχοντα τοῦ θανάτου.

Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶνε ἄξιον πολλῆς μελέτης· τοῦτο διηγείται μόνος ὁ Δουκᾶς, εἶνε δὲ ἐν τῶν τριῶν μεγίστων θαυμάτων ἀποκαταστάσεως νεκροῦ εἰς τὴν ζωὴν, αἶνα ἐπειέλεσεν ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὴν σομαιικὴν του παρουσίαν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐργεταὶ δεύτερον εἰς τὴν σειράν. Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀρχισυναγώγου τῆς Καπερναοῦμ τοῦ Ἰαείρου· καὶ τὸ τρίτον εἶνε τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ φίλου τοῦ Ἰησοῦ Λαζάρου, τέσσαρας ἡμέρας ἔχοντος ἐν τῷ τάφῳ. ὁδωδότης ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ φθορᾶς, τὸ ὅποιον θαῦμα διηγείται μόνος ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὡς ὁ Λουκᾶς μόνος διηγείται τὸ δεύτερον τοῦτο θαῦμα τοῦ νεανίσκου τῆς Ναΐν.

Τὸ πρῶτον θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου ἐγένετο αὐτῇ τῇ ὥρᾳ καθ' ἣν εἶχεν ἐκπνεύσει τὸ θυγάτριον· καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι εἶεγον «μη ἐνόχζει ἰὸν διδάσκαλον, διότι τὸ θυγάτριον τέθηκε»· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπήντα τὸ «θυγάτιον οὐκ ἀπέθανε· ἀλλὰ καθεύδει». Τὸ δεύτερον θαῦμα ἐτετέστη καθ' ἣν στιγμήν ὁ νεκρὸς τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας ἔξεκομίζετο ἔξω τῶν τειχῶν της πόλεως Ναΐν, ὅπου συνήθως ἐκείντο τὰ Νεκροταφεῖα τῶν Ἰουδαίων. Καὶ τὸ τρίτον ἔαβε χώραν μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἀπ' οὗ ὁ νεκρὸς τοῦ Λαζάρου εἶχεν ἐνταφιασθῆναι καὶ ἡ φθορὰ καὶ ἡ ἀποσύνθεσις καὶ ἡ δυσοσμία τοῦ νεκροῦ εἶχε πο-

λὺ προχωρήσει. Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ θαυματουργικὴ δύναμις τοῦ Ἰησοῦ ἦτο ἀνεξάντητος πάσης δήποτε εὐνοϊκῆς ἢ μὴ περιστάσεως, καὶ εἰς ὅλα τὰ στάδια καὶ ὑπὸ πᾶσαν συνθήκην ὁ Ἰησοῦς ὁ δημιουργὸς καὶ πλάστης ἠδύνατο ν' ἀναζωογονῇ τοὺς νεκροὺς καὶ ν' ἀναδημιουργῇ καὶ ἀναπλάσῃ κατὰ βούλησιν, χωρὶς ν.α. ἐμποδίζεταὶ ὑπὸ οὐδενὸς κωλύματος.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σήμερον θαῦμα ἐγένετο ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ ὁχυρᾷ καὶ ἀκμαζούσῃ τότε πόλει τῆς Ναΐν, ἣν ἐκεῖτο ἐντὸς τῆς περιφήμου καὶ ἀξιομνημονεύτου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Παλαιστίνης πεδιάδος Ἰερζοῦελ, παρὰ τὸ ὄρος τὸ θαυμασιόν τὸ Θαβώρ, καὶ ἡ ὁποία τὴν σήμερον εἶνε ἄθλιος καὶ ὑπαρὰ καὶ ἀφανὴς πολίχνη. Τότε ἦτο πόλις πολὺ ἐπίσημος, κειμένη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς Ἰσραήλ, ἐν τῇ πεδιάδι ἐκείνῃ τῇ τόσον ὀνομαστῇ ἢ ὁποία ὑπῆρξε πεδίον καὶ θέατρον μεγάλων καὶ φοβερῶν πολέμων μεταξὺ ὄλων τῶν ἐθνῶν, ὅσα διεξεδίκησαν τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ τόπος ἐκεῖνος ἀπήστραψεν ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ὄπλων καὶ δοράτων τῶν Φιλισταίων καὶ Ἀμαληκίων· διεσεύθη ἀπὸ τοὺς βαρεῖς τροχοὺς τῶν ἀρμάτων τῶν Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου· ἐποδοπατήθη ἀπὸ τὰς μυρμηκίας τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν Περσῶν· διηυλακώθη ἀπὸ τὰς κρατερὰς φάλαγγας τῶν Μικεδόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν κλα-

γὴν τῶν ὄλων τῶν Ρωμαϊκῶν λε-
γεόνων, εἶτα τῶν Βυζαντινῶν, εἶτα
τῶν Ἀράβων, εἶτα τῶν Σταυροφό-
ρων τῆς Δύσεως καὶ καθεξῆς. Εἰς
τόσον ἐπίσημον καὶ ἐπίκαιρον τόπον
ἔκειτο ἡ καλῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
τοῦ Χριστοῦ ὠχυρωμένη αὕτη πόλις
τῆς Ναῖν, τόπον, ὅπου ἡ ἀνθρωπό-
της ὅλη διεξεδίωξε τὴν Κυριαρχίαν
τῆς Ἀσίας, καὶ ὅπου πολλάκις αὖ-
τη ἐφάνη ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἄδην,
ἵνα μὴ ἀνάφανῃ πλέον, ἐν ᾧ ἀνέζη
καὶ ἀνίστατο μετὰ τὰς μυριονέκρους
καὶ φονικὰς ἐκείνας μάχας, ὅσαι συ-
νεκροτοῦτο ἐκεῖ, ὅπως ἀνέζησε καὶ
ἀνεκάθισε καὶ ὁ καταβὰς εἰς τὸν
Ἄδην νεκρὸς ἐκεῖνος μονογενὴς τῆς
χήρας υἱός.

Εἰς τὴν πόλιν Ναῖν κατ' ἐκείνην
τὴν ἡμέραν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς περὶ
τὴν μεσημβρίαν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς
Καπερναούμ, ἀκολουθούμενος καὶ
ὑπὸ τῶν μαθητῶν του καὶ ὑπὸ φαι-
δράς πολυπληθοῦς ἄλλης ἀκολου-
θίας λαοῦ «συνεπορεύοντο οἱ μαθη-
ται αὐτοῦ ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς».

Ἡ μεγάλη αὕτη συνοδεία τοῦ
Ἰησοῦ ἦτο πλήρης μεγάλων ἐλπίδων
περὶ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ ἐπὶ
κεφαλῆς πάντων ἐρχομένου καὶ βαι-
νοντος βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ· μόλις
δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως καὶ ἡ
συνοδεία αὕτη συνηντήθη μετ' ἄλ-
λης πενήτιμου καὶ θλιβεροῦς ἀκολου-
θίας, τῆς ἀκολουθίας μιᾶς νεκρικοῦς
πομπῆς, τῆς συνοδείας μιᾶς ἐπιση-
μου κηδεῖας ἑνὸς μονογενοῦς υἱοῦ
γυναικὸς χήρας!

Ὅλαι αἱ κηδεῖαι εἶνε θλιβεραὶ
ἀλλ' εἶνε δύσκολον δι' ἡμᾶς νὰ φαν-
τασθῶμεν κηδεῖαν θλιβερωτέραν
ταύτης. Τὸ πένθος τῆς κηδεῖας ταύ-
της ἦτο βαθὺ καὶ εἰλικρινές, διότι ὁ
υἱὸς ἦτο μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐ-
τοῦ· καὶ ἡ μήτηρ του ἦτο χήρα. Τὸ
μέγεθος τῆς συμφορᾶς τῆς γυναικὸς
ταύτης εἶνε καταφανές.

Ἡ ἔρημος Χήρα ἐν τῷ προσώπῳ
τοῦ θανόντος μονογενοῦς υἱοῦ της
ἔχανε τὰ πάντα, καὶ τὴν παρελθοῦ-
σάν της εὐτυχίαν, καὶ τὴν παροῦσαν
παρηγορίαν, καὶ τὴν μέλλουσαν ἀ-
σφάλειαν καὶ βακτηρίαν τοῦ γήρα-
τός της. Ἐκλαίεν ἡ τάλαιτα μήτηρ,
καὶ συνεπωδύροντο μετ' αὐτῆς καὶ οἱ
τὸ μέγα πένθος της συμμεριζόμενοι
συμπαθεῖς συμπολιταὶ της.

Ἡ θεὰ τῆς τόσον θλιβεροῦς ταύ-
της σκηνῆς συνεκίνησε βαθύτατα τὴν
συμπαθῆ καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ· εὐ-
σπλαγχνίσθη ὁ Ἰησοῦς τὴν δυστυ-
χῆ ταύτην μητέρα· δὲν περιέμενε ν'
ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὸν ζητοῦντες
βοήθειαν. Ὁ Ἰησοῦς προσήνεγκεν
αὐτὴν αὐτεπάγγελτος καθ' ἣν στιγ-
μὴν οὔτε ἐζητήθη αὕτη, ἀλλ' οὔτε
κἂν ἠλπίζετο καὶ περιεμέμετο παρὰ
τινος. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν νεκρικοῦς
πομπὴν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν
πένθιμον ἀκολουθίαν τῶν βαστα-
ζόντων τὴν σωρόν, προσήγγισε τὸν
νεκρὸν καὶ παραμελήσας τὰς περὶ
καθαροῦ διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ
νόμου ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του καὶ ἤγ-
γισε τὸ νεκροκράββατον, καὶ ἐν μέ-
σῳ τῆς νεκρικοῦς σιγῆς τῆς ἀκολου-

θίας εκείνης, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς καταπλήξεως, τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου πάντων καὶ ἰδίως τῶν βασταζόντων τὸν κράββατον, οἷνινες ἔστησαν ἐμπεπληγμένοι πλήρεις ἀορίστου καὶ δεινοῦ φόβου, ἀφῆκε ν' ἀκουσθῆ ἡ παρηγορὸς ἰσχυρὰ φωνῆ του «νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι»... καὶ ἀμέσως ἐν ἀκαρεὶ ὁ νεκρὸς ἠγέρθη, ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἐπεστρέφη εἰς τὴν ζωὴν, τὸ σκότος τῆς μητρὸς μετεστράφη εἰς φῶς, καὶ ἡ λύπη της ἐγένετο εἰς χαρὰν.

Οἷα παντοδυναμία εἰς τὸ ἀπλοῦν τοῦτο δεσποτικὸν πρόσταγμα «νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι»! ὁμιλεῖ πρὸς σῶμα νεκρὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ παρευθὺς τοῦτο γίνεται ζῶν πρόσωπον· μὲ ὀλίγας λέξεις δίδει ζωὴν καὶ πνοὴν εἰς τεθνεῶτα, καὶ ἀκαριαίως ἐν μιᾷ ῥοπῇ καὶ στιγμῇ τὸ σῶμα, τὰ νεῦρα, ἡ καρδιά, οἱ πνεύμονες, ὁ ἐγκέφαλος, ἡ γλῶσσα ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ἔργον των! «Ὁ νεκρὸς ἀνέζησε, καὶ ἀνεκάθισε καὶ ἤρξατο λαλεῖν»! Ταῦτα δὲ πάντα γίνονται, οὕτω, διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ζωοποιεῖ τοὺς νεκρούς· ὁ Χριστὸς ζωοποιεῖ ψυχὰς αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἤδη νεκραὶ ἐκ τῆς ἁμαρτίας, καὶ δύναται νὰ λέγῃ εἰς καρδίας ἀπελιθωμένας καὶ πεπωρωμένας «σοὶ λέγω, ἐγέρθητι», «ἐγείραι ὁ καθυβύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν»!

Ὁ συναντήσας τὴν κηδεῖαν ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ πύλῃ τῆς Ναὶν Ἰησοῦς

δύναται νὰ συναντήσῃ ἐν παντὶ καὶ ῥῶ καὶ πάσῃ ὥρα ἀμετανοήτους καὶ νεκρὰς ψυχὰς καὶ ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ καὶ ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς σιωργῇ του νὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς τρέχοντας τὸν δρόμον τῆς κακίας καὶ ἀπωλείας «νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι».

Ἄρακεῖ ἡμεῖς νὰ μὴ ἔχωμεν κλεισμένα τὰ ὄτια τῆς ψυχῆς ἡμῶν ὡς ὄτια ἀσπίδος κωφῆς, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου, ἣτις διεπέρασεν ἐν τῇ Ναὶν τὰ σκότη τοῦ Ἄδου, τὰ ὁποῖα κρύπτουσιν ἀφ' ἡμῶν τὰ πέραν τοῦ τάφου, θὰ διαπεράσῃ τὰ βάρη τῆς καρδίας μας, καὶ ὡς ἠγείρει καὶ ἀνεστήσῃ τὸν νεκρὸν τῆς χήρας θὰ ἀνελεῖσθῃ καὶ θ' ἀναστήσῃ ἡμᾶς εἰς ζωὴν καὶ εὐδαιμονίαν.

† Ὁ Σμῦρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀῦριον Κυριακὴν οἱ ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης ἐν τῷ

Ι. ναφ Ἀγ. Νικολάου

Ὁ ἔλλογ. κ. Γ. Πασχάλης ἐν τῷ Ι. ναφ Γενεθλ τοῦ ἁγ. Βουκόλου

Ὁ ἔλλογ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ. ἐν τῷ Ι. ναφ ἁγ. Ιωάννου (Ἄνω Συνοικία

Ὁ ἔλλογ. κ. Ν. Γραΐκας ἐν τῷ Ι. ναφ Μορτακίων.

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΕΝΥΠΝΙΟΝ

Ο διάσημος ἀμερικανὸς θεολόγος καὶ συγγραφεὺς Dr Pierson ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ γνωστοῦ Dr A. J. Gordon ὑπὸ τὸν τίτλον «πῶς ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνύπνιον Ἐκκλ. ποιμένος», ὅπερ χρησιμεύει ὡς ἀφιτηρία σκέψεων καὶ διδασκαλιῶν αὐτοῦ. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» μεταφράζομεν τὸ «Ἐνύπνιον» τοῦτο, βέβαιον ὄντες ὅτι οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνώσται εὐκόλως θὰ καρπωθῶσιν ἐξ αὐτοῦ ψυχωφελεῖ διδάγματα.

Δὲν ἀποδίδω κατ' ἀρχὴν σημασίαν εἰς τὰ ὄνειρα καὶ δὲν προμαντεύω τὰ γεγονότα τοῦ βίου μου βασιζόμενος ἐπὶ ἐνυπνίων.

Διὰ τοῦτο, καίτοι πλειστάκις καθ' ὄλον μου τὸν βίον ἠνοχλήθην ὑπ' αὐτῶν, δὲν διετήρησα ὅμως τὴν ἀνάμνησιν εἰμὴ μόνον ἐνός, τὸ ὁποῖον δικαίως ἢ ἀδικῶς ἔσχε δι' ἐμὲ σημασίαν προφητικὴν. Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ ὄνειρα δὲν περιέλωσί τι τὸ σοβαρὸν, ἀλλ' εἶνε κρᾶμα συγκεχυμένον γεγονότων ἀδυνάτων καὶ πρόσωπα καὶ πράγματα ἀπομεικρυσμένα καὶ κειχωρισμένα συναντῶνται ἐν μιᾷ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ. Ἄλλὰ δὲν ὁμοιάζει μὲ κανὲν ἐξ ὧν ἐνθυμοῦνται τὸ ὄνειρον, ὅπερ θὰ σᾶς ἐκθέσω, ἐπειδὴ ἦτο τόσοσιν λογικῶς διατεταγμένον, τόσοσιν ζωντανὸν καὶ τόσοσιν φυσικόν, ὥστε οὐδόλως διέφερε τῆς πραγματικότητος. Εἶδον πράγματι ὄνειρον, ἀλλ' ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ὅτι ἢ ἐπ' ἐμὲ ἐντύπωσίς του ἦτο τόσοσιν ζωηρά, ὥστε ἀκουσίως ἢ

μνημὴ μου ἀναπολεῖ τοῦτο καθ' ἐκάστην, ὡς νὰ ἦτο πραγματικὸν γεγονός τῆς ἱστορίας τοῦ βίου μου.

Καὶ διατὶ αἴ γὰρ νὰ τὸ ἐκθέσω καὶ νὰ τὸ διηγηθῶ; «Ἐλεύσομαι», λέγει ὁ ἀπόστολος, (β'. Κορινθ. β', 1) «εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου». Αἱ ὀπτασίαι του ἦσαν ὑπερφυσικαί, πραγματικαί, θεόθεν ἐκπηγάζουσαι καὶ ἐν τούτοις ἐκ τῆς ἐκστάσεως, καθ' ἣν ἠρπάγη εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, μεταπίπτει ἀμέσως αὐτὸς οὗτος εἰς τὸ αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ ἐπίπεδον καὶ λέγει «ἤδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ». Εἴθε νὰ βοηθῇ ὁ Κύριος πάντας ἡμᾶς ὥστε νὰ κρατῶμεν καὶ ἡμεῖς τῆς ὁμολογίας ταύτης καὶ ἐὰν μάθημά τι ἀσύνηθες καὶ ἐκτακτον ἠθέλωμεν διδαχθῆ ἐν ταῖς νυκτεριναῖς φαντασίαις, ὅταν ὁ βαρὺς καὶ λυσίπνοος ὕπνος κλείῃ τὰ βλέφαρα τῶν ἀνθρώπων, νὰ μὴ θεω-

οἴμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς ἰδιαζόντως εὐνοηθέντας ὑπὸ τοῦ Κυρίου, δι' οὗ Οὗτος ἔχει ἴδη ἕτοιμον θέσιν ἐν τῇ Οὐρανίῳ βασιλείᾳ Του. Ὁχι! Τὸ ὄνειρον τοῦτο διηγοῦμαι, οὐχὶ ἵνα ὑπερηφανευθῶ ὅτι ἀπέκτησα τίτλους καὶ δικαιώματα χάρις εἰς τὴν ἀγιότητά μου καὶ ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἠλέησε δι' ὑπερφυσικῆς τιнос ἀποκαλύψεως, ἀλλ' ἵνα ἐκθέσω γεγονός, περιέχον ἀπλοῦν καὶ προφανές μάθημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὅλον τὸ βιβλίον, ὅπερ συνέγραψα.

* * *

Ἦτο Σάββατον ἑσπέρας, καθ' ὃ, κεκοπιανὸς ἐκ τῆς πολυώρου ἐργασίας πρὸς προπαρασκευὴν τοῦ λόγου τῆς Κυριακῆς, ἐκοιμήθην βαθέως καὶ εἶδον τὸ ὄνειρον.—Εὐρέθην ἐπὶ τοῦ ἀμβωγος, ἐνώπιον ὅλου τοῦ Ἐκκλησιασματος, ἕτοιμος νὰ ἀρχίσω τὸ κήρυγμά μου, ὅτε ξένος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δεξιὸν κλύτος τῆς Ἐκκλησίας, παρατηρῶν κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸ ἐν καὶ κατόπιν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος αὐτῆς, ὡς νὰ ἐζητεῖ σιωπηλῶς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν παρά τινος θέσιν διὰ νὰ καθήσῃ. Εἶχε δὲ ἴδη διέλθει τὸ ἡμισυ σχεδὸν τοῦ δεξιοῦ κλύτους, ὅτε Κύριός τις ἠγγέρθη καὶ προσέφερεν αὐτῷ θέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠσύχως ἀπεδέχθη.—Ἐξιρέσει τοῦ προσώπου καὶ τῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ παραδόξου τούτου ξένου, τὸ πᾶν ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ ζωηρῶς διεγράφη ἐν τῇ μνήμῃ μου.—Ὁ τόπος ἐν τῷ θραίῳ, ὃ παραχωρήσας τὸ κάθισμα Χριστιανός

καὶ ἡ θέσις, ἦν ὁ ξένος κατέλαβε—μόνον δὲ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἐπισκέπτου δὲν ἠδυνήθην ἐκτοτε νὰ ἐνθυμηθῶ.—Ἀλλ' ὅτι κυρίως μοι ἐνεποίησεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἦτο τὸ βλέμμα αὐτοῦ τὸ ἐξόχως σοβαρὸν, ὡς ἀνθρώπου δοκιμάσαντος μεγίστην θλίψιν.—Τὸ ὄλον του ἐπρόδιδε μεγάλην ταπεινότητα, τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἀπλᾶ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἀκολουθίας παρηκολούθει τὸν ἀγορεύοντα μετὰ προσοχῆς ἀπεριπάστου καὶ σεβασμοῦ ἀνυποκρίτου. Μόλις ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ ἡ προσοχή μου προσηλώθη πρὸς αὐτὸν καὶ ἐὰν ἐνίοτε προσεπάθουν νὰ στρίψω διὰ μίαν στιγμὴν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὰ βλέμματά μου, ἐπανήρχοντο πρὸς αὐτὸν ὡς ἐξ ἐνστίχτου εἰς τρόπον ὥστε ἠχμαλωτίσθην ἐγὼ μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος ἐκ τοῦ λόγου μου.

Ἐλεγον κατ' ἐμαντόν: «τίς ἀγάγε εἶνε ὁ ξένος οὗτος»; καὶ ἀπεφάσισα νὰ μαθῶ τοῦτο μεταβαίνων παρ' αὐτῷ καὶ γνωριζόμενος μετ' αὐτοῦ, μόλις ἤθελε τελειώσῃ ἡ ὑπηρεσία μου.—Ἀλλὰ μετὰ τὴν τελευταίαν εὐλογίαν τὸ ἔκκλησιασμα ἀπεχώρησεν ἐσπευσμένως καὶ πρὶν ἢ προφθάσω νὰ συναντήσω τὸν ποθητὸν ἐπισκέπτην εἶχεν ἴδη ἐγκαταλείψει οὗτος τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μόνον τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶχε παραχωρήσει αὐτῷ τὴν θέσιν παρέμενεν εἰσέτι.—Ἐσπευσα νὰ πλησιάσω αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώδησα: «Δύνασθε νὰ με πληροφορήσητε τίς ἦτον ὁ ξένος

ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν σας» ; Μοὶ ἀπήντησεν ἀφελέστατα : « Πῶς δὲν γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ; Ἦτον ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ».

Κατάπληξις ἐπὶ τῷ γεγονότι, ἀλλὰ καὶ λύπη βαθεῖα συγχρόνως μὲ κατέλαβεν, ἀναλογισθέντα, ὅτι ἀπόλεσα ἐκπύκτως σπουδαίαν εὐκαιρίαν. Πλήρης δὲ ἀπελπισίας : « Ἀγαπητέ μου Κύριε », τῷ εἶπον, « διατί λοιπὸν τὸν ἀφήκατε ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ μοι τὸν παρουσιάσῃτε ; » Ἐκεῖνος ὁμοως μετὰ τοῦ αὐτοῦ νωχελοῦς τόνου μοὶ ἀπήντησεν : « ὦ ! Μὴ ταράττησθε ! Εὐρίσκατο ἐνταῦθα σήμερον καὶ χωρὶς πάσης ἀμφιβολίας θὰ ἐπανέλθῃ ».

Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν λύπην μου διεδέχθη ἀπερίγραπτος συγκίνησις. Καὶ καθὼς ὅταν ὀρμητικὸς χεῖμαρρος, σταματήσας αἰφνηδῶς πρὸ ἐμποδίου τινὸς καὶ ἐπαναστρέφων φαίνεται ὡς πνιγόμενος ἐν τῷ ἰδίῳ ἀφρῶ, οὕτως ἡ ἀκράτητος περιέργεια διὰ τὸν μυστηριώδη ὄγκροαιὴν ἐπανήρχετο τώρα καὶ ἐπλήρου τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φαντασίαν μου.

Αὐτὸς ὁ Κύριος, « ᾧ εἰμι, ᾧ καὶ δουλεύω » μὲ ἤκουσε σήμερον. Τί εἶπον καὶ τί ἀνέπτυξα πρὸς τὸ ἀκροατήριόν μου ; Μήπως ἐκήρυξα ἐπὶ θέματος κοσμικοῦ, ἵνα κερδήσω τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀκροατηρίου μου ; Τῷ Θεῷ δόξα, ὅτι ὠμίλησα περὶ Αὐτοῦ καὶ τῆς δόξης Του. Ἄν καὶ μετὰ πολλῶν ἀτελειῶν, ἐν τούτοις ὁμοως περὶ

Χριστοῦ καὶ Χριστοῦ ἑσταυρωμένου διεπραγματεύθην. Ἄλλ' ἐν ποίῳ πνεύματι ἐκήρυξα Αὐτόν ; Ὁμίλησα ἄρα γε περὶ Χριστοῦ ἑσταυρωμένου μετὰ πνεύματος ταπεινοφροσύνης ἢ τουδνατίον προσελάθησα νὰ ἀναδείξω ἑμαυτὸν ὡς ἀριστοτέχνην ἱεροκήρυκα ἐξαίρων τὸ ἀπολυτρωτικὸν τοῦ Χριστοῦ ἔργον ; Τόσης δυσφορίας καὶ τόσης θλίψεως πρόξενά μοι ἐγένοντο τὰ ἐρωτήματα ταῦτα, ὥστε ἀπεφάσισα πρὸς στιγμὴν νὰ ἐρωτήσω τὸν ἀδελφόν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκάθησεν ὁ Κύριος, ἐὰν ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος Αὐτοῦ κρίσιν τινὰ διὰ τὸ κήρυγμά μου, ἀλλ' αἰσθημὸς σεβασμοῦ πρὸς ἑμαυτὸν ἠμπόδισε τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποφάσεώς μου ταύτης.

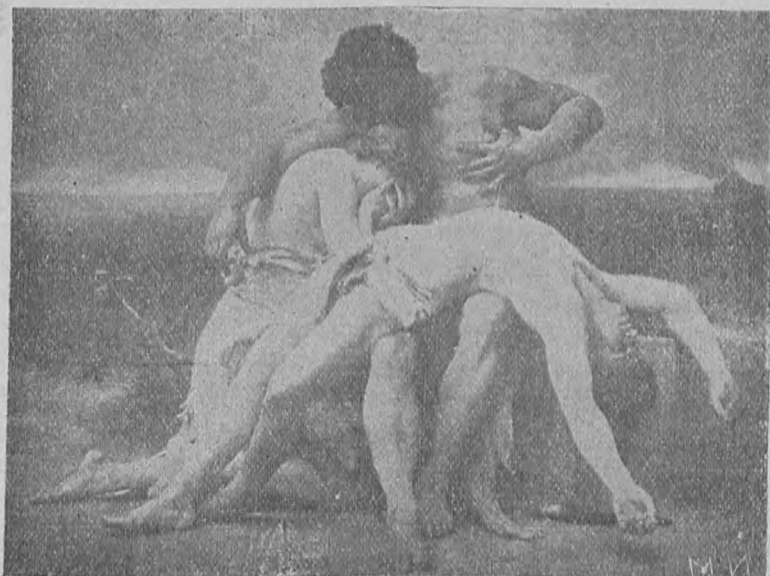
Ὁμιλοῦμεν συχνάκις « περὶ κρίσεως μου εὐκαιρίας ». Ἄν καὶ ἐκοιμώμην, ἐν τούτοις ὁμοως ἠσθανόμην ὅτι καὶ ἡ προκειμένη εὐκαιρία ἦτο μία ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ ἦτο φανερόν ὅτι ὀλόκληρος βίος, ὀλόκληρος σχεδὸν αἰωνιότης συνεκεντροῦτο ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἐπισήμῳ στιγμῇ. Αὐτὸς, παρὼν ἐπὶ μίαν ὥραν, Αὐτὸς ὁ δυνάμενος νὰ μοι εἴλῃ πᾶν ὅ,τι διακαῶς ἐπόθησα νὰ μάθω, ὁ ἰκανὸς νὰ μοι ὑποδείξῃ τὰς ἀτελείας τῆς διακονίας μου, ὁ μόνος ἄξιος νὰ μοι ἀποκαύψῃ τὸ πραγματικὸν ἐγὼ μου, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶμαι ἴσως ξένος, ὁ δυνάμενος νὰ διορθώσῃ τὰ ἐσφαλμένα ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ὅσα ὁ χρόνος καὶ οἱ αἰῶνες καθιέρωσαν εἰς τοιοῦτον βᾶθμὸν ὥστε νὰ μὴ δια-

κρίνωμεν αὐτά.— Ἐνόσω ἐνήρουτον, ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, εὐρίσκειτο ἀπέναντί μου **Αὐτός**, ὁ ὁλοῖος ἡδύνατο νά μοι εἴπῃ ὅλα ταῦτα καὶ ἔτι πλείονα τούτων—καὶ οἱ «ὀφθαλμοί μου ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγιῶναι Αὐτόν». Καὶ τώρα ἀνεχώρησε : «Ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἶμι» καὶ εἶτα «ἀπέρχομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου».

Μία μόνη οκέφισ ἐμεινεν ἐν τῇ διανοίᾳ μου, παραμυθίσασα ἀλλὰ συγχρόνως ἐκροβίσασά με : «**Ἦτον ἐδὼ σήμερον καὶ χωρὶς πάσης ἀμφιβολίας θὰ ἐπανέλθῃ**» καὶ ἐ-

πανσλαμβάνων κατ' ἐμαυτὸν τοὺς λόγους τούτους, ὡς ἀναπολεῖ τις ἐν τῇ μνήμῃ του διαλυθεῖσαν ὀπτασίαν, ἐξύπνησα καὶ ἐνόησα ὅτι! ἐπρόκειτο περὶ ὄνειρου! Ἀλλ' ὄχι δὲν ἦτο ὄνειρον ἦτον δράμα ἀληθῶς πραγματικόν, εἰκὼν ἐν μικρογραφίᾳ τῆς ἐμῆς διακονίας, ἐπιβεβαίωσις τῆς πλειστάκις ἐπαναλαμβανομένης ἀληθείας, ὅτι εἴμεθα ἔξυπνοι καὶ ἐρηγοροῦτες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν κοιμώμεθα κατὰ κόσμον.

+ Ὁ Τράλλεων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΛΑΙΟΝΤΕΣ

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰκόνι Ἀδὰμ, Εὐὰ καὶ Κάιν ὁ υἱὸς αὐτῶν ἐν θλιβερᾷ συναυλίᾳ μετὰ τὸν ἄδικον φόρον τοῦ Ἄβελ κλαίουσι καὶ ἀπυλοφύρονται διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς ἣν περιήγαγεν αὐτοὺς ἡ παρακοὴ καὶ παράβασις τοῦ Θείου θελήματος. Βεβλιῶς ὁ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρισμὸς, ἡ ἐκ τοῦ παραδείσου ἔξωσις, ὁ σκοτασμὸς τοῦ νοῦ, ἡ διαστροφὴ τῆς καρδίας, αἱ διάφοροι ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐ-

σήμεριαι τῆς κατ' αὐτῶν ἐξεγερθείη; φύτω, αἱ ἀθένειαι καὶ ὁ θάνατος ἦσαν τόσαι φοβεραὶ συνέπειαι μυρίων δακρύων ἄξια. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον οἱ πρωτόπλαστοι μὴ δοκιμάσαντες αὐτὰς ἐκ πείρας νὰ οὐμετρήσωσιν ἐπαρκῶς τὸ βάθος τῆς πνευματικῆς καὶ ἄλλης αὐτῶν πτωχείας καὶ κικουδιωνείας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησιν μετὰ τὴν αἰτιολίαν. Ἀπέναντι τοῦ περιεῖδεν τῆς τρυφῆς διμμένοντες καὶ ἐν ἰδῶτι τοῦ προσώπου αὐτῶν τρεφόμενοι, δὲν ἤδυνοντο νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι ἐν πάθος τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοσοῦτον θὰ ἐσκότιζε τὴν διάνοιαν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Κάλν, ὥστε οὐτος νὰ ὀπλίση τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἰδίου ἀθῶου καὶ ἀκάκου ἀδελφοῦ Ἄβελ καὶ νὰ ἀποτερέσῃ αὐτοὺς γλυκείας καὶ παρηγόρου ἐλπίδος.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ... οὔτε τις κτίσις ἐτέρει δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

(Ρωμ. γ'. 38, 39).

Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐν τῇ ἐπιδησίῳ τῶν ὑλικῶν συμπερόντων ὀμιλοῦμεν διαρκῶς περὶ ἀσφαλειῶν καὶ περὶ ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν μας αἱ ἐταιρεῖαι αὐταὶ διαδραματίζουσι πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους. Ὑφίσταται σήμερον γενικὴ ἀνάγκη ἐξασφαλισεως τῶν πάντων. Ὁ πόθος δ' οὗτος προέρχεται ἀναμφιβόλως ἐξ αἰσθηματος γενικῆς ἐλλείψεως ἀσφαλείας, διότι διερχόμεθα ἐποχὴν τετραραχμῆνιν ὑποκειμένην εἰς τὰς αἰφνῆϊας μεταβολὰς τῆς τύχης. Γνωρίζομεν ὅλοι ἀσφαλιστικὰς ἐταιρεῖας ἐν περιπτώσει ζωῆς καὶ θανάτου· γνωρίζομεν ἀσφαλιστικὰς ἐταιρεῖας διὰ τὰς χήρας, διὰ τὰ ὄρφανά, κατὰ τῆς χα-

λάζης, τοῦ πυρόε, τῆς πλημμύρας, τῶν κλεπτῶν· γνωρίζομεν ἀσφαλείας διὰ τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰ πλοῖα. Ἀσφαλιζόμεν σήμερον καὶ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα καὶ πᾶν ὅ,τι μετακινεῖται. Καὶ αὐτὰ τὰ κράτη ἀπασχολοῦνται μὲ τὰς ἀσφαλείας. Εἰς πολλὰς πεπολιτισμένας χώρας ἀναγκάζουσιν ὄχι μόνον τοὺς ὑπαλλήλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργάτας καὶ τὰς ἐργατίδας νὰ ἀσφαλιζῶνται κατὰ τῶν δυστυχημάτων, τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ γήρατος. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν συμβουλεύονται τοὺς ἐνδιαφερομένους· δὲν ἐρωτῶσι τὴν γνώμην των ὡς πρὸς τὰς ἀσφαλείας ταύτας, ὅπως ἄλλως τε δὲν ἐρωτῶσι καὶ τοὺς κεφαλαίουχους αἰτινες συνεισφέρουσι μέγα μέρος εἰς

τὰ ἔξοδα τῶν ἀσφαλειῶν τούτων.

Πανταχοῦ λοιπὸν ἔχουσιν ἐστραμμένους τὰς βλέψεις τῶν εἰς τὰ μεγάλα ταμεία τῶν ἀσφαλειῶν. Ἐλπίζουσι, ὅτι θὰ ἐπαρκέσωσι ταῦτα πρὸς ἀντιμετώπισιν τυχαίων καταστροφῶν.

Ἐν τῇ πεποιθήσει, τὴν ὁποίαν ἐμπνέουσι ταῦτα φησυχάζει ὁ κόσμος διατρέφων τὴν ἐλπίδα, ὅτι χάρις εἰς τὰς ἀσφαλείας ταύτας δὲν θὰ ὑπάρξῃ μεγάλη δυστυχία ἐν καιρῷ θεομηνιῶν καὶ μεγάλων δυστυχημάτων.

Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ἀντιτάξω κατὰ τῶν ἀσφαλειῶν ἐν γένει, μήτε κατὰ τῆς τάσεως, ἢ ὁποία ἀναφαίνεται κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ὡς πρὸς τὰς ἀσφαλείας. Ἐν τούτοις φέρω πολλὰς εἰς τὸν νοῦν μου ὅτι ὑπάρχει ζήτημα ἀσφαλείας πολλῶν σοβαρωτέρων ὄλων τῶν ἄλλων τοιούτου εἶδους ζητημάτων τόσον ἀνώτερον καὶ σπουδαιότερον ὅσῳ σπουδαιότερα εἶναι ἢ αἰωνιότης τῆς προσκαιροῦ ζωῆς. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε τὸ ἑξῆς :

«Ποῦ θὰ ἀσφαλισθῶ ὅταν ἀποθάνω, κατὰ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καὶ θὰ κερδήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν τὴν διαρκῶς εὐτυχῇ ταύτῃ ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου ;».

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βεβαιώνει ὅτι ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι οὐδὲν αὐτὸν χωρίζει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ βεβαιότης αὕτη καὶ πεποίθησις εἶνε ἀσφαλεστέρα δι' αὐτὸν πάσης ἄλλης ἐπιγείου ἀσφαλείας καὶ βεβαιότητος.

Εἰς τί δὲ βασίζεται ἡ πεποίθησις του αὕτη καὶ ἀσφάλεια ; Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ ὁδοῦ τῆς Δαμασκῆ ; Ὁχι. Εἰς τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ εἰς τὸν παράδεισον ὅπου ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἀ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι ; Ὁχι. Εἰς τὴν πεποίθησιν ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἐργασίᾳ του, περὶ τῆς ὁποίας αὐτὸς ὁ ἴδιος λέγει περὶ ἑαυτοῦ ὅτι ἐκοπίασεν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀποστόλους ; Ὁχι. Ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ καρποὺς τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, εἴτινες ἐν αὐτῇ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀνθρώπον ἦσαν ψηλαφητότεροι ; Ὁχι.

Εἰς τί λοιπὸν ἐἰσίστετε ἡ ἀσφαλῆς αὕτη καὶ σταθερὰ πεποίθησις ; Εἰς οὐδὲν ἄλλο παρὰ εἰς τὴν ἐπικαιωνίαν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ Σωτῆρος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ τοῦ πρώτου τῶν ἀμαρτωλῶν. Ἐν τῇ ἐπικαιωνίᾳ ταύτῃ μετὰ τοῦ Σωτῆρος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Θεὸς ἠγάπησε τὸν ἀμαρτωλὸν ἀνθρώπον καὶ ἐπεξέτεινεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς οἰκτιρισμοὺς του ἐνῶ ἀλόμῃ ἦτο νεκρὸς διὰ τῆς ἀμαρτίας, διατρέφει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἐναρξάμενος τὸ ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φοβῆς καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς θέλει φέρῃ τὸ ἔργον τοῦτο μέχρι τέλους εἰς πέρας, παρὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πόλεμον τοῦ σκότους τοῦ κόσμου τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Ὁ δρόμος, ὅστις φέρει ἕκαστον ἐξ ἡμῶν εἰς τὴν αἰώνιον εἰρήνην καὶ ἐξασφάλισιν εἶνε ἡ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν. Δός, ἀπηλπισμένε ἀδελφέ, τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν Χριστὸν τὸν Σωτήρά σου νὰ σε ἀσφαλίσῃ· καὶ ἂν τὸν ἐγκατέλιπες καὶ ἀπεμακρόνθης ἀπ' Αὐτοῦ, μὴ ἐπαναπαύου μέχρις οὗτου ἐπανεύρης τὸν Σωτήρα καὶ μέγαν ἀσφαλιστὴν. Ἐπανελάμβανε μετὰ τοῦ Παύλου : Ἔ-χω τὴν σταθερὰν πεποιθήσιν καὶ ἀσφάλειαν, ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἐνθυ-μοῦ ὅτι ἡ ἀγάπη δίδει πάντοτε ὅ,τι εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσῃ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ θὰ μᾶς δώσῃ πᾶν ὅ,τι εἶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς δώσῃ. Κατὰ συνέπειαν θὰ μᾶς ἐπιδαφιλεύσῃ τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ μεταδώσῃ εἰς πάντα ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν.

«Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν», γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωάν. 1, 12). Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ᾧσιν ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξαν προηγούμενος. ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸν λάβωσιν, ἀσφαλίζονται διὰ τὴν αἰωνιότητα. Ἀλλὰ τί σηκίει **ἔλαβον**; Πῶς δὲ λαμβάνουσι καὶ ὑπὸ ποῖαν ιδιότητα; Ἀναμφιδόλως, ἀσφαλίζονται καὶ ζῶσι τὴν αἰωνίαν ζωὴν, ὅσοι λαμβάνουσιν Αὐτὸν ὑπὸ τὴν **ιδιότητα**, τὴν ὁποῖαν ἰσχυρίζεται δι' ἑαυτὸν, ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς Σωτῆρος τῶν ἁμαρτωλῶν, Δωρητοῦ

τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀφέσεως, λατροῦ τῶν ψυχῶν, ἀπαιτοῦντος πλήρη πρὸς Αὐτὸν ἐμπιστοσύνην καὶ πεποιθήσιν, ὡς βασιλέως τέλος, ἀπαιτοῦντος πλήρη καὶ τελείαν ὑποταγήν. Δὲν θέλει περισσότερον, ἀλλ' οὔτε ὀλιγώτερον.

Ἐνώπιον τοῦ τοιοῦτου Σωτῆρος ὁ ἁμαρτωλὸς, κλίνων τὰ γόνατα ἐπικαλεῖται τὴν χάριν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν του. Καὶ ὁ Σωτῆρ ἐπιχέει τὴν εἰρήνην Του ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐπικαλουμένου Αὐτὸν ἁμαρτωλοῦ, δίδει εἰς αὐτὸν τὴν ἀσφάλειαν τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν του καὶ τῆς ἀδιαπτώτου ἀγάπης Του, ἥτις θὰ τὸν προφυλάξῃ διὰ μέσου τῆς ζωῆς καὶ θὰ τὸν κάμῃ νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ θανάτου. Ἀγαπητέ, ἀναγνώστα, ἐν τῇ μερίμνῃ σου περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως περιουσίας διὰ τὸ γῆρας, ἢ ἐν περιπτώσει δυστυχήματος τινος καταθέτεις εἰς ἀσφαλιστικὴν τινα ἐταιρείαν μέρος τοῦ προϋόντος τῶν κόπων σου διὰ νὰ μὴ περιπέσῃς εἰς δυστυχίαν ἀπρόοπτον καὶ ἀθεράπευτον. Ἀσφαλίζεις τὰ κτήματά σου, τὰ προϊόντα σου, τὰ ἀγαθά σου, τὰ τέκνα σου, τοὺς προσφιλεῖς σου. Καταθέτεις κεφάλαιόν τι διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς αἰωνιότητός σου; Ἴδου ὁ ἀσφαλιστὴς εἶνε πρόθυμος νὰ σοι ἐξασφαλίσῃ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο· ἡ ἀγάπη Του θὰ σοι τὸ ἐπιδαφιλεύσῃ. Τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον ἔχει δύο ἀπλουστάτους ὄρους : τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν μετάνοιαν. Δὲν κατῶρθωσας νὰ εἰατηρήσῃς τὸν πρῶτον ὄρον τῆς ἀθωότητος ; πραγματοποιήσῃς τὸν δεῦτερον τῆς μετανοίας. Χάρισαι τὰ δάκρυά σου εἰς τὸν Σωτήρα καὶ ἔχε τὴν ἀκλόνητον πεποιθήσιν δι' ἡσφάλισας τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΣΥΣΣΙΤΙΟΥ

Τῇ μεσημβρίᾳ ἀκριβῶς τῆς παρελθούσης δευτέρας ἐγένετο ἡ ἐπίσημος τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου, τοῦ ἰδρυθέντος προνοία πατρικῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου χάριν τῶν ἐν τῇ Διδασκαλείῳ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς φοιτῶντων σπουδαστῶν.

Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ νενομισμένου ἀγισμοῦ, καθ' ἣν οἱ μαθηταὶ ἔφαλον τὰ τροπάρια : «*Ἐὐλογητὸς εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν*» καὶ «*ὅτε καταβὰς τὰς γλώσσας συνέχεε*», παρήσαν ἐκ μέρους τῆς ἐφορείας τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ὁ γραμματεῦν ἐφορος, ἡ ἐφορεία τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀστέγων Παίδων, ἐν ᾧ προσωρινῶς λειτουργεῖ τὸ συσσίτιον, ὁ μέγας τοῦ Ἀσύλου εὐεργέτης κ. Β. Βασιλειάδης, ὁ Γυμνασιάρχης τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, οἱ καθηγηταὶ αὐτῆς Σωτηρίου, Γεωργακάκης, Ἀναστασιάδης καὶ ἄλλοι καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν φιλομούσων καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἑμογενοῦς ἐνεαῦθα τύπου. Πρὶν ἢ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν προσεφώνησε μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν εὐφραδείας τοὺς παρευστῶτας, εἰπὼν περίπου τὰ ἀκόλουθα :

«*Ὅτι χαίρει υπερβαλλόντως διότι ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἔρχονται εἰς φῶς καὶ πραγματοποιοῦνται ὅσα διὰ τὴν μεγαλύνωμον τῆς Σμύρνης πόλιν ἀνειροπόλοι καὶ ἤδη κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἀξιολημονένειτον ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπάτει τὸν πόδα αὐτοῦ καὶ ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Σμύρνης, ἐπηγγέλλετο ἱερά καὶ κοινωφελῆ ἰδρύματα, ἅτινα κατακοσμοῦσι τὰς προηγημένας καὶ ἀκ-*

μαίας κοινωνίας, ὅποια εἶνε π. χ. τὰ ἄσυλα τῶν ἀστέγων, τὰ μαθητικά καὶ ἐργατικά συσσίτια, τὰ ἄσυλα τῆς ὑπηρεσίας τῶν κορασιῶν, τὰ ἄσυλα τῶν μητέρων, τὰ γαλακτοπωλεῖα τῶν βρεφῶν, τὰ ταξείδια τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀναρρονοῦντων μαθητῶν καὶ τόσο ἄλλοι σύλλογοι κοινωφελεῖς, ὅλα ταῦτα καρποὶ τοῦ ἡμετέρου χριστιανικοῦ καὶ ἐξανθρωπιστικοῦ πνεύματος, διεκλήρυσεν ὅτι εἶνε ὑπερήφανος, διότι ἐν τῇ μεγαλοπόλει τῆς Σμύρνης, ἐνθα τὸ ἡμέτερον στοιχεῖον ἀποτελεῖ τὴν πρωτοπορείαν καὶ ἐμπροσθοφυλακὴν τῆς ἅλης κατάνατολᾶς ὁμογενείας, εὐρέθησαν ἄνδρες μεγαλόφρονες, οἵτινες ὅμοιοι πρὸς τὰς ὕψηλὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, αἵτινες πρῶται φωτίζονται ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου καὶ ἦν στιγμὴν κάτω εἰς τὰς πεδιάδας βασιλεύει ἀκόμη σκότος, ἀπεδέξαντο καὶ περιέβαλον μὲ σάρκα καὶ ὅσα τὰς περὶ τοιοῦτων κοινωφελῶν ἰδρυμάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης ἰδέας καὶ τὰ ὄνειρα τῆς Σεβασμιότητός του καὶ ἐπαρυσίασεν εἰς τοὺς παρόντας τὸν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ ἱστάμενον κ. Βασιλεῖον Βασιλειάδην μέγαν εὐεργέτην τοῦ Ἀσύλου τῶν ἀστέγων καὶ συνέστησεν εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων τὸν κωλυθέντα μὲν νὰ παραστῇ τῷ σώματι παρόντα ὁμῶς τῷ πνεύματι μεγαλόδωρον κ. Περικλῆς Λουκᾶ, ἀναλαβόντα ἰδίως ἀγαλῶμασι νὰ κτίσῃ τὸ ἱδρυμα ἀνεξαρτήτου οἰκονομικοῦ συσσιτίου καθ' ὅλους τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς, καθὼς ταῦτα ἰδρῦθησαν ἐν ταῖς μεγαλοπόλει τῆς Εὐρώπης καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κων)πόλει.

Ἔστρεψαν εἶτα τὸν λόγον πρὸς τοὺς μαθητάς τοῦ Διδασκαλείου ὑπὲρ ὧν εἰ τοσαῦται θυσίαι καὶ ἐξέπρασε τὴν πεποθίσην ὅτι πρὸς ἀξίους παρέχονται τόσκι εὐκολίαι καὶ εὐεργεσίαι, ὅτι αἱ εὐεργεσίαι αὐτοῖς τῶρα εἶνε δὲ ἡμᾶς κικρόσ σοποράς, τὸν ἴποιον ἢ ἀδικεῖσθαι ἀργότερον ἢ κικρόσ τοῦ Περισμοῦ, ὃν δαψίλῃ καὶ ὑπερέβουον ἢ Ἑκκλησίαι καὶ τὸ Γένος ἀναμένει περ' αὐτῶν παρεσκυζομένων εἰς τὸ ἱερώτερον τῶν ὑποουργημάτων τῆς ἀποστολῆς καὶ μαθητεύσεως καὶ ἀφωπύσεως τῶν ἐν τῷ ὕπνῳ καὶ τῷ σκότει καὶ τῇ σκοτῇ κατεκλειμένων ἰμωγῶν καὶ ὀμυριόνων μαρτυροῦν, ἐξέπρασε τὰς εἰχλας τῆς πρὸς τὴν Ἐρροσίαν τοῦ Ἀσύλου, πρὸς τὴν Γουνακίαν χην καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ συνερχόμενον κληροῦν τῶν ἱερῶν ἐν τῷ Διδασκαλείῳ καὶ Ἀρχιδιάκονος τῆς Μητροπόλεως, ἡ' λόγησε τοὺς τρυφίμους τοῦ ἱερῶτος καὶ ἱεραλέσθη διὰ τὴν σιερῶτον καὶ προσηγῆν αὐτοῦ τὴν εὐλογίαν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετὰ τοὺς λόγους τῆς Α. Σεβασμιότητος οἱ μαθηταὶ τοῦ Διδασκαλείου ἐψέλον τοὺς ὕμνους τῆς Α. Σεβασμιότητος καὶ τῶν εὐεργετῶν τῆς Σχολῆς, εἰς δὲ τῶν μαθητῶν ἐκ μέρους ὄλων ἀπύγειεν ὄραται καὶ καλλιεπὴ γραπτὴν εὐχλας ἢ ἡ ἰον προσφωνηρην πρὸς τὸν Μητροπολίτην καὶ τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν. Μεθ' ὃ εὐλογῆσαντες τοῦ ἀρχιερέως παρεκλήθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Μετὰ τὴν λῆξιν δὲ τοῦ γενηματος ὁ ἐκ τῶν κεκλημένων δικηπεπὴς Α. μένιος δικηγῶρος κ. Βούβλης ὑπὸ τῶν ἰατρῶν φασίας συγκινήσεως ἐξῆρε τὸ ἔργον συνεχῆ τὴν Κοινότητα, καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ κητέληξεν εἰπὼν ὅτι δὲν θά ἀγγήσῃ καὶ ἡ ἐνταῦθα ἀδελφὴ Ἀρμενικὴ Κοινότης νά μιμηθῆ τοῦ παράδειγμα, τὸ ἴποιον ἢ ἡσκειυτικὸς ἀρχηγός τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Κοινοτητος τὸσον τελείως καὶ ἐπιτυχῶς ἐξέτελεσεν.

Ἀπῆλθον δ' ἀπαντες πλήρεις εὐας, εὐκείας καὶ συγκινήσεως.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦ. «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

Περὶ τὴν ὄν μετμεσημερινήν ὥραν τῆς περὶθ. Δευτέρας ἐτελέσθη ὁ ἀρχισμός ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐσπερινῶν μαθημάτων τῆς ἡσκειυτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας». Τῆς τελετῆς προεβήχεν ἡ Α. Σεβασμιότης ἢ Μητροπολίτης ἡμῶν κ. Χρυσόστομος. Τὰ ὄρατα καὶ ἐκφραστικά τροπάρια: «Εὐλογητός εἶ, Χριστέ» καὶ «Ὅτε κητέλης» ἐψάλησαν ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ πάντων τῶν περιεστώτων.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀρχισμοῦ ὁ ἐκ τῶν ἱεροκηρῶν τῆς «Εὐσεβείας» ἱε. ολ. ἱε. οθ. κ. Γρηγόριος Ὁρφανίδης ἀνήλθε τὸ βῆμα καὶ ἀνέγνω ὄρατον καὶ γλαφυρὸν λόγον, ὃν εὐχρίστως θέλωμεν δημοσιεύσει εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου, καταχειροκροτηθέντος ὑπὸ τῶν περιστρεφέντων, ὠμίλησε διὰ μικρῶν ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν, ἐξάρας τοῦ ὑπὸ τῆς καλλίστης Ἀδελφότητος συντελούμενον ἔργον καὶ εἰπὼν ὅτι τοῦτο ἐν μικρογραφίᾳ εἶναι πρόμοιον πρὸς τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον τῶν μεγάλων ἱερογραφικῶν ἐταπεινῶν, εἰς τοὺς μόχθους καὶ τὰς κολοσσικὰς δαπάνας τῶν ἰποίων κατὰ μέγα μέρος χρησαστέται ἢ ἐξάπλωσις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἀνά τὴν ὑφήλιον.

Ἀνακροτήσις δὲ τὸ ὄλον ἔργον τῆς Ἀδελφότητος, ἐξήτησε νά ἐφελευθῆ τὴν προσοχὴν τῶν ἱεροκηρῶν, ἵνα προσέχουσι πῶς εὐκοδομαῖσιν ἕκαστος καὶ τῶν ἀκούντων πῶς ἀκούουσι.

Ἵπνιτισσόμενος δὲ τοὺς λόγους τοῦ προκλήσαντος ἱεροκήρυκος, εἰπόντος ὅτι ὁ ἀρχισμός τῶν μελῶν τῆς «Εὐσεβείας» δὲν εἶνε καὶ τόσον ἐπαρκής, εἶπεν ὅτι εἰσκει αὐτοῦ ἀκούοντες πολλοὺς ἀρκεῖ ἕκαστος νά ἐπιτελῆ εὐόρκως τὸ χέος του. Ἐάν ἕκαστον ἐκ τῶν μελῶν ἐπέχη τον λόγον ἐν τῇ κη' ἡμᾶς κοινῶν ἰποίων λόγον ἔχει ἢ ἔφη πρὸς τὸν σάκνον τοῦ ἀλεύρου, ὅπως εἶπεν ὁ Χριστός, εἶνε πολὺ εὐκόλον νά

ζυμωθῆ εἰς ἓν φύραμα ἕλος ἐλάος καὶ νά ἀποτελέσῃσι στρατιάν σωτηρίας, θεῖαν παρεμβολὴν ἱκανὴν νά συνταξάσῃ τὴν καινολάν καὶ νά διοικήσῃ οὐχὶ μόνον τὴν Σμύρνην, ἀλλὰ καὶ ἕλην τὴν κατὰ Ἀνατολὰς ἐμογένειαν εἰς μεγάλην ἀκτίνα μέχρι τοῦ βαθοῦ τῆς Ἀσίας, ὅπως πέτρα βλαύς ῥιπτομένη ἐπὶ ἡμεύσεως ἐπιρρανεύσας ἰδαίως συνταξάσῃ αὐτήν καὶ διὰ τῶν συγκεντρωτικῶν καὶ εὐρυνομένων αὐτῆς κύκλων ἀποστέλλει μέχρι τῶν ἄκρων τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν.

Εἶπεν ὅτι γὰρ τὴν νέαν ζωὴν, τὴν ἑποῖαν ἐνεκαινίσθη διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ θρησκευτικοῦ περιτοικοῦ τοῦ «Ι. Πολυκάριου» ἢ «Εὐσεβεια» ἐπετέλεσε μέγιστον ἄλλα πρὸς τὰ πρόσω καὶ δὲν μένει εἰμὴ ἔν ἀκόρῃ, ἄλλα νά κἀμὴ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἓνα σταθμῶν ἵστανται αἱ ἱεραρχικαὶ ἐταίρειαι, πειθακνεύσας καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ διὰ βελτιστόρων ἐδιδόν, δικαιοπίθη αὐτὰς καθ' ἕλην τὴν Ἀνατολήν.

Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο, εἶπεν, ὅτι εἴνε ἀπαραίτητον νά πυκνωθῶσιν αἱ ἐξ ἀλλαγῆς τῶν μελῶν καὶ τοῦτο γενήσεται ἂν ἐκαστον τῶν παλαιῶν μελῶν ἔχῃ ἴδιον ἐμμένει καὶ ἐγκαι τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀνά ἐνέον μέλου, πρῶτα εἰς πάντας εὐκοιῶσιν.

Ἄφ' οὗ δ' ἀπηύθυνε πολλὰς καὶ παρτικάς συμβουλὰς εἰς τὸ προεδρεῖον, τοῦ ἱεροκήρυκα, τὰ μέλη καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς, ἔδωκε τὸν λόγον τῆς Θεοφ. Ἀγίῳ Γ' ἄλλεων κ. Χρυσοστόμῳ, ὅστις διὰ παραδειγματικῶς ζωνηροτάτου καὶ σιγῆς ἡλικιωτάτου ὑπεδείξε τὰ ἀέναντι τοῦ Θεοῦ κηρύγματις καθήκοντα τῶν ἱεραρχικῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων, εἰπὼν ὅτι εἰς πᾶσαν συνάθροισιν παρακλήθει μετὰ τῶν ἐκείνων ἐκείνων ἀκροώμενος οὐ μόνον τοῦ ἱεραρχικοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν πλιμῶν τῆς καρδίας τῶν ἀκροατῶν καὶ εὐχρημῆς ὅπως ἐσπαρησόμενος ἐφέτος εὐαγγελικὸς σπόρος εὐρηγῆται ἀγαθὴν πρὸς θάροτον καρποφορίαν.

Μεθ' οὗ δ' δευτερολογῆσας καὶ κατακλειδῶν τοῦ λόγῳ ὑθέμενος ὁ Σ. Μητροπολίτης, ἀνέπτυξε τὰ τοῦ προγράμματος τῶν νυκτερινῶν μαθημάτων τῆς χειμερινῆς περιόδου, εἰπὼν ὅτι ἡ κηρυχθῆ ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ λειτουργική, ἡ Παιδαγωγική καὶ ἡ ἠθικός νόμος τῆς Π. Διχοκῆ ἐν ἀντιπραβολῇ πρὸς τὴν νέαν ἠθικὸν νόμον τοῦ Ἐὐαγγελίου ὑπὸ τῶν 4 ἱεροκηρῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἕκαστος τῶν ἱποίων ἔχει ἕνα ἐν ἐσπερινὸν μάθημα καθ' ἑβδομάδα, διότι ὡς εἶπεν ἡ Α. Σεβασμιότης, οἱ ἐν τῇ πολλῇ τῷ εὐαγγελίῳ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ οἱ ἱεροκήρυκες ἔχουσιν ἐπαρκῆ χρόνον πρὸς προπαρασκευὴν καὶ προπαιδείαν ἐκείνων καὶ πλουτισμόσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀκούοντων καρποφορίαν τῶν κηρυγμάτων τῶν, ἐξέχμενος ἐν τέλει ὅπως ἐντός τοῦ ἐνικυτοῦ τοῦ οὐ κατορθωθῆ ἡ ἀνέγερσις ἰδίου τῆς Ἀδελφότητος κηρύττου μετὰ καταλλήλου καὶ ἐν υχωροστάτης ἀπόδοσης, ἡτις νά ἦ τὸ ἀσῆγητον βῆμα τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ ζωντανὴ ἀμύνη τοῦ λαοῦ, ἰδέσθαι κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν θὰ προχέωνται ὑπεράσθαι τὰ βῆματα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀνεύ αἰγυρίου καὶ χρυσοῦ νά κορμέννυται ἐδιδόν λόγον Κυρίου ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ.

Η Α. ΣΕΒΑΣΜΙΟΤ' Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΣΕΒΑΣΤΗ ΚΥΒΕΤΗΝΙΣ

Μετὰ χάριτος εὐνοήτου γυννίζομεν πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ «Ἰησοῦ Πολυκάριου» ὄνηγ ὡς τῆς, ὅτι ἀρθροῖων τῶν παρεγγήσεων, συνεπειᾶ τῶν ἰποίων ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης δὲν ἐλάβηκε μέρος εἰς τὸ Νουαρχικὸν Συμβούλιον, τὴν παρελθούσαν ἑτά, τὴν παρεκάθησεν οὐτοσῶς καὶ πρῶτον ἐν αὐτῇ καὶ οὕτως ἀπεκκεταστάτησαν μετὰ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως σχέσεις τῆς Ἰερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως. Τὸ γεγονός τοῦ οἰκίου ἐπλήρωσε χάριτος τὰς καρδίας τῶν ἐμογενῶν ἡμῶν, εὐχομένων, ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς τὰ πάντα βαινῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
 † Ὁ Τράλλων Χρυσόστομος
 Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκάς Π. Δουκέλλης
 Γ. Ρουσσέν Στ. Κοκκαλάς
 Π. Κασάπογλους Δημ. Τσακύρης
 Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
 Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

σιν εἰρηνικῶς, ἐκτιμωμένων τῶν εἰλικρινῶς ἀγαθῶν καὶ ἐξόχως πατριωτικῶν πρὸς τὸ ἡμέτερον Ὀθωμανικὸν κράτος αἰσθημάτων τόσοσ τῆς Α. Σεδασιμότητος ὅσον καὶ ὅλης τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας, πρὸς ὁδὸν τῆς Κοινῆς ἡμῶν πατρίδος, ὑπὲρ ἧς πάντες ἀφείλομεν νὰ ἐργαζώμεθα εἰλικρινῶς καὶ ἐν αὐταπαρνήσει.

**ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
 ΤΟΥ «Ι. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ»**

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάριπου» παρατηρήσασα μετὰ λύπης, ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διανομῆς τινος τοῦ φύλλου παραμελοῦσι τὸ καθήκον των καὶ γίνονται αἰτίοι παραπόνων ἐκ μέρους τῶν κυρίων συνδρομητῶν, παρακαλεῖ θερμῶς, ὅπως εἴτε προ-

φορικῶς εἴτε ἐγγράφως εἰδοποιεῖται διὰ τὴν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνει καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κυρίους συνδρομητάς.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παναγιώτην Σολωμόν. (Ἀλεξάνδρειαν) συνδρομὴν ἐμβάσατε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—Νικήταν Ἐμμ. Ἀλεμπράντη. (Πάρος). Ἰωάννην Χ' Ἀγγελίδην (Κασαμπᾶ). Ἀνεμένομεν ἀπάντησιν.—Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἀγ. Θάγγελον Π. Λαγίδην (Κῶς). Πανοσιολ. Πρωτοσύγκελον Ἱερόθεον (Σιάτιστα). Χρήματα ἐλάδομεν. Εὐχαριστοῦμεν συνδρομητάς νέους ἐνεγράψαμεν, φυλλάδια καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλομεν.—Αἰδεσ. Δημ. Α. Βοντζαλίδην (Ν. Καρλόβασι Σάμου). Αἰτηθέντα φυλλάδια καὶ ἀποδείξεις ἀπεστέλαμεν.—Χρῆστον Γκουτζαμάνην (Σιάτιστα). Ελλείποντας ἀριθμοὺς ἐστῆλαμεν.

Ἱπεύθυνος: Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.